

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/95/2017
Identifikačné číslo spisu: 2115226649
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Danica Kočičková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2115226649.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: L. E., bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. Tiborom Sojkom, advokátom so sídlom v Leviciach, A. Sládkoviča 1, proti žalovaným: 1/ VUJE, a.s., so sídlom v Trnave, Okružná 5, IČO: 31 450 474 a 2/ UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Krasovského 15, IČO: 00 653 501, zastúpenej spoločnosťou PRK Partners s.r.o., so sídlom v Bratislave, Hurbanovo námestie. 3, za ktorú koná advokátka a konateľka JUDr. Ing. Míriam Galandová, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 €, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 11C/496/2015, o dovolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. marca 2017 sp.zn. 25Co/258/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na Okresnom súde Trnava voči žalovaným 1/ a 2/ domáhala zaplatenia sumy špecifikovanej v petite žaloby, predstavujúcej náhradu nemajetkovej ujmy za stratu blízkej osoby (manžela), ktorá bola usmrtená pri dopravnej nehode spôsobenej dňa 7. januára 2014 zamestnancom žalovanej 1/ Ing. D. C. osobným motorovým vozidlom, ktorého prevádzkovateľom bola žalovaná 1/. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. mája 2016 č.k. 11C/496/2015-225 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 15 000 €, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhej žalovanej; vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň rozhodol o trovách konania tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 2 418,72 €, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobkyne. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že v konaní nebolo sporné, že pri dopravnej nehode dňa 7. januára 2014 zomrel manžel žalobkyne, a tiež nebolo sporné, že uvedenú dopravnú nehodu zaviniť zamestnanec žalovanej 1/ pri plnení pracovných povinností, pričom bol v trestnom konaní právoplatne uznaný vinným z prečinu usmrtenia, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody. V konaní bolo preukázané, že žalovaná 1/ mala so žalovanou 2/ v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. uzavretú

zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. Spornou zostala otázka, komu v prejednávanej veci svedčí vecná pasívna legitímácia, či je to žalovaná 1/, žalovaná 2/, prípadne obidve. V uvedenej súvislosti okresný súd uviedol, že za použitia eurokonformného a ústavne konformného výkladu pojmu „náhrada škody na zdraví“ uvedeného v § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 4 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), ako aj s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel, sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody, za ktorú možno priznať náhradu v peňažnej forme v zmysle § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. V súlade s vyššie uvedenými právnymi závermi dospel okresný súd na základe vykonaného dokazovania k záveru, že sú splnené predpoklady pre priznanie práva na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobkyni, nakoľko v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej zamestnancom žalovanej 1/ došlo k zásahu do osobnostného práva žalobkyne, a to konkrétne do práva na súkromný a rodinný život, preto žalobe v časti o zaplatenie sumy 15 000 € („ktorú považoval za dostatočne zohľadňujúcu neodstrániteľný následok v podobe smrti manžela žalobkyne“) vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Proti čiastočne žalobe vyhovujúcemu výroku (I.) a súvisiacemu výroku o trovách konania (III.) rozsudku Okresného súdu Trnava z 19. mája 2016 č.k. 11C/496/2015-225 sa žalovaná 2/ odvolala. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 29. marca 2017 sp.zn. 25Co/258/2016 potvrdil ako vecne správny rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 15 000 €, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhej žalovanej; vo výroku o trovách konania rozsudok okresného súdu podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaná 1/ a žalovaná 2/ sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 1 044,41 €, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobkyne. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobkyne chráneného ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je i právo na ochranu rodinného života. V nadväznosti na to odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne posúdil otázku pasívnej vecnej legitímácie poisťovne (žalovanej 2/), ktorá je poisťiteľom žalovanej 1/. Povinnosť poisťovne zaplatiť žalobkyni v spore o náhradu nemajetkovej ujmy ako pozostalej obete smrteľnej dopravnej nehody (jej manžela) náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva so zreteľom na zmysel a účel zákona č. 381/2001 Z.z. z ustanovení tohto zákona (§ 4 ods. 2 písm. a/ a § 15). Zdôraznil, že súčasťou škody spôsobenej na zdraví sú nielen ujmy majetkovej povahy, ale aj nemajetkové ujmy, ktoré sa odškodňujú v peniazoch. Povinnosť ich krytia poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú tretím osobám prevádzkou motorového vozidla vyplýva z komunitárneho práva, preto je potrebné riešiť otázku vecnej pasívnej legitímácie poisťovne - žalovanej 2/ v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých po obeti dopravnej nehody v súlade s týmto právom. Poukázal pritom na rozsudok Súdného dvora Európskej únie (ďalej aj „ESD“) C-22/12 vo veci Haasová zo dňa 24. októbra 2013, kde ESD uviedol, že ak „vnútroštátne právo umožňuje rodinným príslušníkom obete dopravnej nehody požadovať náhradu nemajetkovej ujmy, musí byť táto náhrada krytá povinným poistením motorového vozidla“.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná 2/ (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z.z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), prípadne („so zreteľom na tú skutočnosť, že z dôvodu pomerne krátkej účinnosti novej procesnoprávnej úpravy ešte nie je možné s určitosťou uzavrieť, čo treba považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu“) aj poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP argumentujúc tým, že pri riešení otázky vecnej pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy za stratu blízkej osoby, ktorá bola usmrtená pri dopravnej nehode, (od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu) sa a) odvolací súd

odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), b) táto otázka ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Dovolateľka v dovolaní ďalej uviedla, že tak prvoinštančný, ako aj odvolací súd nesprávne interpretovali ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., keď vyslovili záver o vecnej pasívnej legitímácii poisťovne (žalovanej 2/), a to z toho dôvodu, že pod toto ustanovenie nemožno subsumovať aj náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko zo znenia tohto ustanovenia takáto možnosť nevyplýva. Zdôraznila, že ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. obsahuje taxatívnu úpravu, čo možno z povinného zmluvného poistenia uhrádzať, preto argumentácia odvolacieho súdu obsiahnutá v odôvodnení jeho rozhodnutia, že pri výklade ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. treba vychádzať z interpretácie pojmu škoda na zdraví v súlade s komunitárnym právom, je neprijateľná. V uvedenej súvislosti dovolateľka v dovolaní uviedla, že súd pri svojom rozhodovaní aplikoval neprípustný extenzívny, tzv. eurokonformný výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s ustanovením § 15 citovaného zákona, čo odôvodnila tým, že slovenský právny poriadok neobsahuje právnu úpravu, ktorá by subsumovala nemajetkovú ujmu pod pojem škoda. Nie je preto možné v kontexte rozsudku ESD C-22/12 zo dňa 24. októbra 2013 vo veci U. zaviazať poisťovňu v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej pozostalým v dôsledku smrtelnej dopravnej nehody im blízkej osoby, ktorú spôsobil zamestnanec jej poisťovne (žalovaná 1). Navrhla, aby odvolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 15 000 € uloží len žalovanej 1/, vo zvyšku žalobu - teda aj voči žalovanej 2/ zamietne a prizná jej voči žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania alebo (v prípade, že dospeje k záveru, že na zmenu dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie sú splnené podmienky) aby dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a naň oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

5. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania, resp. predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

6. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zjavné, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dovolaním, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená nielen podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 CSP, ale musia byť splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 CSP.

10. V predmetnej veci odôvodnila dovolateľka dovolanie predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP, t.j. tým, že odvolací súd sa v ňou vymedzenej právnej otázke odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. že táto otázka nebola ešte dovolacím súdom riešená. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. januára 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31. decembra 1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na čl. 4 ods. 2 CSP je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie.

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného treba za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v dovolaní namietanej právnej otázky pasívnej legitímácie žalovanej 2/ považovať rozsudok ESD C-22/12 vo veci U. zo dňa 24. októbra 2013, v ktorom ESD vyslovil záver, že príslušné ustanovenia smerníc (Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972, Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 zmenenej a dopnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005 a Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990) o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za ujmu (hmotnú i nehmotnú) upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Na uvedené závery ESD nadviazal najvyšší súd v rozhodnutí z 31. júla 2017 sp.zn. 6MCdo 1/2016, ktoré bolo na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu dňa 9. októbra 2018 prijaté na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR v znení právnej vety: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitímovaná“. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd vysvetlil, že pri výklade pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, pretože citovaný zákon bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené toho času platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa pojmy „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“, z čoho je zrejmé, že komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú a aj nemajetkovú. Najvyšší súd SR v citovanom rozsudku sp.zn. 6MCdo 1/2016 z 31. júla 2017 vychádza z eurokonformného výkladu pojmu škoda na zdraví, upraveného v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z., ktorý je súladný s názorom Ústavného súdu SR, prezentovaným v jeho uznesení sp.zn. I. ÚS 474/2016 zo 17.

augusta 2016, kde ústavný súd uviedol, že „hoci Súdny dvor Európskej únie viackrát zdôraznil, že nie je oprávnený vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva, je zjavné, že ako vnútroštátne právo Českej republiky, tak aj vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. V Slovenskej republike povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel upravuje zákon č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého má aj sťažovateľka (poisťovňa) ako poistiteľ oprávnenie vykonávať poistenie zodpovednosti na území Slovenskej republiky.“ V nadväznosti na uvedené pozostalým priznanej náhrady nemajetkovej ujmy z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla dospel s prihliadnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel zohľadňujúc skutočnosť, že neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby bol vyvolaný prevádzkou motorového vozidla, v súvislosti s ktorou vzniknutá zodpovednosť za spôsobené škody je predmetom povinného zmluvného poistenia v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. Označené rozhodnutia ESD, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6MCdo 1/2016 predstavujú ustálenú prax o riešení otázky pasívnej legitímácie žalovanej 2/, od ktorej sa odvolací súd neodklonil. Touto ustálenou praxou bol prekonaný právny názor uvedený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 168/2009 a sp.zn. 3Cdo 301/2012, na ktoré poukázala v dovolaní dovolateľka, preto nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t.j. odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke vecnej pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a z logiky veci ani predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. So zreteľom na uvedené považoval dovolací súd dovolanie žalovanej 2/ z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP za neprípustné, preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

13. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením 255 ods. 1 CSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia s tým, že o konkrétnej sume tejto náhrady rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.